

MÚSICA

Un homenatge simfònic a Enrique Morente

L'OBC, dirigida per Josep Caballé, estrena el 'Réquiem por el cantaor de los poetas' d'Enric Palomar

XAVIER CERVANTES
 BARCELONA

“Una obra nova sempre és un repete”, diu Josep Caballé (Barcelona, 1974), que avui (19 h) i demà (11 h) dirigeix l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC) a L'Auditori. L'obra nova és *Réquiem por el cantaor de los poetas*, l'homenatge del compositor Enric Palomar a Enrique Morente. Caballé no amaga l'entusiasme per una estrena que no apareix com a aperitiu del programa del concert, sinó que n'és el plat fort i que a més posa en joc l'OBC, l'Orfeó Català, la soprano María Hinojosa i el *cantaor* Pere Martínez. “És una obra fantàstica, amb un llenguatge molt personal i inspirador i en què el pas entre el món clàssic i el flamenc es fa d'una manera molt personal”, explica Caballé sobre una obra “de grans dimensions” que va més enllà dels 45 minuts de durada. “És una obra difícil i tothom s'està esforçant al màxim als assajos”, diu Caballé, director general de l'Òpera i Staatskapelle de Halle (Alemanya), titular de la Colorado Springs Philharmonic (Estats Units) i fla-

mant nou director de l'Orquestra Filarmònica de Bogotà (Colòmbia).

Quan es va plantejar el concert com a estrena del *rèquiem* a Morente, Caballé va tenir clar que la composició de Palomar, director artístic del Taller de Músics, havia de ser “el gran atractiu de la nit”. Per això s'interpreta a la segona part. Però calia bastir la resta del programa amb una primera part que hi lligués estèticament i que permetés que bona part dels assajos es dediquessin a l'obra nova. La tria final van ser tres danses espanyoles de Granados, en la versió simfònica de Joan Lamote de Grignon, i la suite del ballet *El amor brujo* de Falla, que comparteixen “una estètica” amb el *rèquiem* de Palomar. Com diu Caballé, “porten la música popular flamenca o espanyola a la música clàssica”.

Nova etapa a Bogotà

La relació entre el director barceloní i Palomar va més enllà d'aquest concert, perquè el compositor badaloní és artista resident a Halle aquesta temporada, on estrenarà unes quantes obres, inclosa *Toxiuh Molpillia*, que dirigirà Caballé al juny. La presència de Caballé al capdavant de l'OBC és una entrada

El director Josep Caballé durant l'assaig d'ahir amb l'OBC a L'Auditori. MANOLO GARCIA

més en una agenda cada vegada més atapeïda, sobretot des que va ser nomenat director de la filharmonia de Bogotà, càrrec que fins al juny compaginarà amb la direcció de la Staatskapelle de Halle. “A Bogotà m'hi incorporo al gener, tot i que tota la temporada ja l'he programada jo. I a Halle acabo el 31 de juliol del 2018”, detalla. Per a Caballé, la feina a Colòmbia és “un projecte molt atractiu”. “És una orquestra que viu una efervescència i amb moltes ganes de fer coses importants; i a més en un país que està canviant radicalment després de trenta anys de guerra. S'han adonat que la música i les arts en general són una manera imprescindible per arribar a la gent”, explica Caballé, que recorda que, a diferència d'Europa, el públic colombià és molt més jove: la mitjana d'edat als concerts de clàssica és de 35-40 anys, “i sempre estan plens”.

La filharmonia de Bogotà s'inspira en el sistema veneçolà, amb una orquestra professional i cinc formacions joves. “Arriba a 20.000 nens de tota la ciutat de Bogotà. És un projecte interessantíssim”, diu Caballé, que ha dissenyat la primera temporada en només tres mesos. ■

MÚSICA

Rèquiem per un 'cantaor' amb un 'cantaor' excepcional

Crítica

XAVIER CESTER
 BARCELONA

OBC L'AUDITORI 4 DE NOVEMBRE

Autor de dues de les millors òperes catalanes dels últims lustres, Enric Palomar ha assumit ara un encàrrec no gaire usual en aquests paratges: en comptes del típic aperitiu d'un concert, el compositor badaloní n'ha assumit el plat principal, una partitura de grans dimensions i ambició. El canvi del títol anunciat en principi, de *Rèquiem a la memòria de Enríque Morente* al menys explícit *Rèquiem per el cantaor de los poetas*, no ha afectat una estructura que evoca una altra missa de difunts. Com Britten al *War Requiem*, Palomar combina el text litúrgic en llatí, assumit en bona part pel cor, amb poemes assignats als solistes que ofereixen una reflexió sobre el misteri insondable de la mort.

Un dels trets distintius d'una partitura que alterna paroxismes sonors amb irisacions postimpressionistes és la desarmant naturalitat amb què Palomar insereix un *cantaor* en el ben travat teixit simfonico-coral. L'impacte es veu incrementat per la interpretació excepcional de Pere Martínez, d'una generositat expressiva i una riquesa de matisos que enriqueixen els versos de Santiago Auserón i José Gorostiza, al costat del cant més cotonós de la soprano Maria Hinojosa. Per contra, les parts llatines llueixen amb menys fulgor, amb una escriptura monolítica, de marcat tremp rítmic, que no treia tot el profit de les possibilitats del text, defensada per un aplicat Orfeó Català a vegades difuminat pels envits de l'orquestra. Va ser en les hipnòtiques onades sonores de *In Paradisum* conclusiu on Palomar sí que va aconseguir l'òptima integració de tots els elements en joc. Josep Caballé va conduir amb fermesa l'OBC després d'una primera part amb tres *Danses espanyoles* de Granados en les hàbils orquestracions de Joan Lamote de Grignon i un *El amor brujo* de Falla amb més refinament que grapa. —

L'abraçada de Josep Caballé i Enric Palomar. DIEGO RUIZ / TALLER DE MÚSICS